

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

31 октомври 2019 година *

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Собствени ресурси — Асоцииране на отвъдморските страни и територии (ОСТ) към Европейския съюз — Решение 91/482/ЕИО — Член 101, параграф 2 — Допускане без начисляване на мита на вноса на продукти без произход от ОСТ в Съюза, които са в свободно обращение в дадена ОСТ и се реекспортират в непроменено състояние в Съюза — Сертификати за износ EXP — Нередовно издаване на сертификати от властите на ОСТ — Член 4, параграф 3 ДЕС — Принцип на лоялно сътрудничество — Отговорност на държавата членка, която има специални отношения със съответната ОСТ — Задължение да се компенсира загубата на собствени ресурси на Съюза, причинена от нередовното издаване на сертификати за износ EXP — Внос на алуминий от Ангилa“

По дело C-391/17

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 258 ДФЕС на 30 юни 2017 г.,

Европейска комисия, за която се явяват A. Caeiros, J.-F. Brakeland, L. Flynn и S. Noë, в качеството на представители,

ищец,

срещу

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват първоначално J. Kraehling, G. Brown, R. Fadoju и S. Brandon, в качеството на представители, подпомагани от K. Beal, QC, и P. Luckhurst, barristers, а впоследствие S. Brandon и F. Shibli, в качеството на представители, подпомагани от K. Beal, QC, и P. Luckhurst, barristers,

ответник,

подпомагано от

Кралство Нидерландия, за което се явяват M.K. Bulterman, P. Huurnink и J. Langer, в качеството на представители,

встъпила страна,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, J.-С. Bonichot, Ал. Арабаджиев, М. Safjan, S. Rodin, председатели на състави, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz (докладчик), С. Toader, С. Vajda, F. Biltgen и К. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 октомври 2018 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 февруари 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С исковата си молба Европейската комисия моли Съда да установи, че като не е компенсирало загубата на собствените ресурси, които е трябвало да бъдат констатирани и предоставени на бюджета на Европейския съюз по силата на членове 2, 6, 10, 11 и 17 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 155, 1989 г., стр. 1), ако не бяха издадени сертификати за износ в нарушение на член 101, параграф 2 от Решение 91/482/ЕИО на Съвета от 25 юли 1991 година за асоцииране на отвъдморските страни и територии към Европейската икономическа общност (ОВ L 263, 1991 г., стр. 1, наричано по-нататък „Решението за ОСТ“) за внос на алуминий от Ангилан в периода 1999—2000 г., Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задълженията си по член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО, понастоящем член 4, параграф 3 ДЕС).

Правна уредба

Международното право

- 2 Уставът на Организацията на обединените нации е подписан в Сан Франсиско на 26 юни 1945 г. Член 73, буква б) от Устава, който е част от глава XI, озаглавена „Декларацията относно несамоуправляващите се територии“, гласи:

„Членовете на Организацията на Обединените нации, които носят или поемат отговорност за управлението на територии, чиито народи още не са достигнали до пълно самоуправление, признават принципа, съгласно който интересите на жителите на тези територии са първостепенни, и приемат като свещен дълг задължението да оказват възможно най-голямо съдействие за благополучието на жителите на тези територии в рамките на системата за международен мир и сигурност, установена в настоящия устав, и за тази цел:

[...]

б) да развиват самоуправлението, да държат нужната сметка за политическите стремежи на тези народи и да ги подпомагат в постепенното развитие на техните свободни политически институции съобразно с особените условия на всяка територия и на нейните народи и с тяхната различна степен на развитие“.

Правото на Съюза

Договорът за ЕО

- 3 Фактите, които са в основата на твърдяното изпълнение на задължения, едновременно предхождат и следват влизането в сила на Договора от Амстердам, изменил Договора за ЕО. Разпоредбите, относими към иска за установяване на изпълнението на задължения, обаче по същество са останали същите. Член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО) е гласял следното:

„Държавите членки предприемат всички необходими мерки, общи или специални, за да осигурят изпълнението на задълженията, произтичащи от настоящия договор или от актове на институциите на Общността. Те съдействат за постигането на задачите на Общността.

Те се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на настоящия Договор“.

- 4 Тази разпоредба по същество е заменена с член 4, параграф 3 ДЕС.
- 5 В част четвърта („Асоцииране на отвъдморските страни и територии“) от този договор се намират членове 131—137 (след изменението членове 182—188 ЕО, понастоящем членове 198—204 ДФЕС). Съгласно член 131 (след изменението член 182 ЕО, понастоящем член 198 ДФЕС):

„Държавите членки се съгласяват да асоциират към Общността неевропейски страни и територии, които имат специални отношения с Белгия, Дания, Франция, Италия, Нидерландия и Обединеното кралство. Тези страни и територии (по-долу наричани „страни и територии“) са посочени в приложение IV към настоящия договор.

Целта на асоциирането е да съдейства за икономическото и социалното развитие на страните и териториите и да създаде тесни икономически връзки между тях и Общността като цяло.

В съответствие с принципите, предвидени в преамбюла на настоящия договор, асоциирането е предназначено преди всичко да защитава интересите и просперитета на населението на тези страни и територии, за да ги доведе до икономическия, социалния и културния напредък, към който се стремят“.

- 6 Член 133, параграф 1 от този договор (след изменението член 184, параграф 1 ЕО, понастоящем член 200, параграф 1 ДФЕС) е предвиждал:

„Митата върху вноса в държавите членки на стоки, произхождащи от страните и териториите се премахват напълно, в съответствие с постепенното премахване на митата между държавите членки, съгласно разпоредбите на настоящия договор“.

- 7 Съгласно член 136 от същия договор (след изменението член 187 ЕО, понастоящем член 203 ДФЕС):

„За първоначален период от пет години след влизането в сила на настоящия договор, детайлите и процедурата за асоцииране на страни и територии към Общността се определят в конвенция по прилагане, приложена към настоящия договор.

Преди изтичане на срока на посочената в предходния параграф конвенция, Съветът с единодушие определя разпоредбите за допълнителен срок, въз основа на натрупания опит и принципите, установени в настоящия договор“.

- 8 Съгласно член 227, параграфи 1 и 3 от Договора за ЕО (след изменението член 299, параграфи 1 и 3 ЕО, понастоящем член 52, параграф 1 ДЕС и член 355, параграф 2 ДФЕС) гласи:

„1. Настоящият договор се прилага по отношение на Кралство Белгия, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Ирландия, Италианската република, Великото херцогство Люксембург, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Португалската република, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия.

[...]

3. Специалните договорености за асоцииране, съдържащи се в част четвърта на настоящия договор, се прилагат към отвъдморските страни и териториите, посочени в приложение IV към настоящия договор.

Настоящият договор не се прилага по отношение на онези отвъдморски страни и територии, които имат специални отношения с Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, които не са включени в споменатия по-горе списък“.

- 9 Списъкът в приложение IV към Договора за ЕО (след изменението приложение II към Договора за ЕО, понастоящем приложение II към Договора за функционирането на ЕС), озаглавено „Отвъдморски страни и територии, спрямо които се прилагат разпоредбите на част IV от Договора“, се е отнасял в частност до Ангилата.

Регламент № 1552/89

- 10 Към момента на настъпване на фактите членове 2, 6, 10, 11 и 17 от Регламент № 1552/89 уреждат условията, при които държавите членки са били длъжни да констатират и да предоставят на бюджета на Съюза собствените му ресурси, сред които фигурират митата.

Решението за ОСТ

- 11 Първо и трето съображение от Решението за ОСТ са формулирани, както следва:

„[К]ато има предвид, че е необходимо разпоредбите, приложими към асоциирането на отвъдморските страни и територии (наричани по-нататък „ОСТ“) към Европейската икономическа общност да бъдат установени за допълнителен срок; като има предвид, че тези разпоредби се прилагат спрямо териториите, които са свързани с Френската република, спрямо страните и териториите, които са свързани с Обединеното кралство, спрямо страните, които са свързани с Кралство Нидерландия, и отчасти спрямо Гренландия;

[...]

като има предвид, че Общността отдавна е отворила пазара си за стоки с произход от ОСТ, както и за тези от страните от АКТБ; че предвид специалните отношения между Общността и ОСТ, основани на разпоредбите на Договора, и по-специално на неговата четвърта част, следва да се подобрят неговите разпоредби, като на ОСТ се предостави по-голяма гъвкавост по отношение на правилата за произход за стоките с произход от ОСТ и като се приемат нови разпоредби относно някои продукти без произход от ОСТ“ [неофициален превод].

12 Съгласно член 1 от това решение то има за цел да насърчи и да ускори икономическото, културното и социалното развитие и да укрепи икономическите структури на ОСТ, изброени в приложение I към същото решение. Точка 5 от това приложение се отнася до Ангилата като ОСТ „на [Обединеното кралство]“.

13 Член 6, първа алинея от Решението за ОСТ гласи:

„В рамките на съответните си правомощия властите, участващи в посочената в член 10 рамка за партньорство, периодично разглеждат резултатите от нейното прилагане и дават становищата, и импулсите, необходими за постигането на целите на настоящото решение“ [неофициален превод].

14 Съгласно член 10 от това решение:

„За да могат компетентните местни власти на ОСТ да участват в по-интензивно — в рамките на съответните конституции на държавите членки, с които те са свързани — в осъществяването на принципите на асоцииране на ОСТ към ЕИО, като същевременно зачитат правомощията на съответните централни власти на засегнатите държави членки, се създава консултативна процедура, основана на принципа на партньорство между Комисията, държавата членка и ОСТ.

Това партньорство, условията на което са залегнали в членове 234, 235 и 236 от настоящото решение, ще даде възможността да се прецени постигнатото в процеса на асоцииране и да се обсъдят проблемите, които евентуално се поставят в отношенията между ОСТ и Общността“ [неофициален превод].

15 Член 101, параграф 2 от посоченото решение има следния текст:

„Продуктите без произход от ОСТ, които са в свободно обращение в дадена ОСТ и се реекспортират в непроменено състояние в Общността, се допускат до внос в Общността без начисляване на мита и такси с равностоен ефект, при условие че:

- са с платени, в съответната ОСТ, мита и такси с равностоен ефект в същия или по-висок размер от митата, приложими в Общността върху същите продукти с произход от трети страни, ползващи се от клаузата за най-облагодетелствана нация,
- не са били предмет на освобождаване или възстановяване на част или пълния размер на мита и такси с равностоен ефект,
- са придружени от сертификат за износ“ [неофициален превод].

16 Съгласно член 108, параграф 1, второ тире от Решението за ОСТ условията за допускане в Съюза на продукти без произход от ОСТ, които се намират в свободно обращение в дадена ОСТ, и свързаните с това методи за административно сътрудничество са определени в приложение III към същото решение.

17 Съгласно член 234 от това решение:

„Действията на Общността се основават, доколкото е възможно, на тясно съгласуване между Комисията, държавата членка, с която е свързана ОСТ, и компетентните местни власти на ОСТ.

Това съгласуване се нарича по-нататък „партньорство“ [неофициален превод].

18 Съгласно член 235, параграфи 1 и 2 от посоченото решение:

„1. Партньорството обхваща програмирането, подготовката, финансирането, проследяването и оценката на действията на Общността в рамките на настоящото решение, както и всеки проблем, който се поставя в отношенията между ОСТ и Общността.

2. За целта по молба по-специално на съответните ОСТ могат да се създадат работни групи за асоцииране на ОСТ, които са консултативни и се състоят от тримата посочени в член 234 партньори, на база или географска зона на ОСТ, или група на ОСТ, които са свързани с една и съща държава членка. Тези работни групи се съставят:

- или ad hoc, за обсъждане на конкретни проблеми,
- или на постоянен принцип, за оставащия период в рамките на решението за асоцииране; в този случай те заседават поне веднъж годишно, за да разгледат напредъка при прилагането на настоящото решение или да се обсъдят други въпроси, посочени в параграф 1“ [неофициален превод].

19 Съгласно член 237 от същото решение:

„При спазване на особените разпоредби, предвидени в настоящото решение и свързани с отношенията между ОСТ и френските отвъдморски департаменти, то се прилага, от една страна, спрямо териториите, в които се прилага Договорът за създаване на Европейската икономическа общност, и при условията, предвидени в този Договор, и от друга страна, спрямо териториите на ОСТ“ [неофициален превод].

20 Член 2 от приложение III към Решението за ОСТ, озаглавен „Сертификат за износ EXP“, предвижда в параграфи 1 и 6:

„1. Спазването на разпоредбите на член 101, параграф 2 от решението се доказва със сертификат за износ EXP, чийто образец се съдържа в приложение I към настоящото приложение.

[...]

6. Сертификатът за износ EXP се издава от митническите органи на ОСТ на износа, ако може да се приеме, че стоките са в свободно обращение по смисъла на член 101, параграф 2 от Решението“ [неофициален превод].

21 Член 7 от това приложение, озаглавен „Проверки на сертификатите за износ EXP“, предвижда:

„1. Последващите проверки на сертификатите за износ EXP се извършва на принципа на случайния подбор и когато митническите органи на държавата вносител имат основателни съмнения относно истинността на документа или точността на данните относно действителния произход на въпросните продукти.

[...]

6. Когато процедурата за проверка или друга налична информация сочи, че разпоредбите на настоящото приложение са били нарушени, ОСТ по своя инициатива или по искане на Комисията провежда необходимото разследване или урежда провеждането на такова разследване с необходимата бързина с цел установяването и предотвратяването на такива нарушения. Комисията може да участва в разследванията.

[...]

7. Споровете, които не са могли да бъдат уредени между митническите органи на държавата на вноса и тези на ОСТ на износа или които повдигат проблем относно тълкуването на настоящото приложение, се предават на Комитета за митническо законодателство.

[...]“ [неофициален превод].

- 22 Както следва по-специално от Съобщение СОМ (77)210 окончателен на Комисията от 13 юни 1977 година относно състоянието на митническия съюз на Европейската икономическа общност, Комитетът за митническо законодателство, създаден от Съвета и председателстван от представител на Комисията, се състои от представители на държавите членки.

Митническият кодекс и Регламентът за прилагане

- 23 Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 г. (ОВ L 311, 2000 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“), е предвиждал следното:

„Извън случаите, посочени в член 217, параграф 1, втора и трета алинея, последващо вземане под отчет не се допуска, когато:

[...]

- б) размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на самите митнически власти, която не е можела да бъде открита от длъжника, като последният от своя страна е действал добросъвестно и е спазил всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация;

[...]“.

- 24 Съгласно член 239, параграф 1 от този кодекс:

„Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се извършва и в случаи, различни от тези по членове 236, 237 и 238:

- които се определят съгласно процедурата на комитета,
- които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. Възстановяването или опрощаването могат да подлежат на специални условия“.

- 25 Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 1335/2003 на Комисията от 25 юли 2003 г. (ОВ L 187, 2003 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 13) (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“), съдържа в дял III от част IV, озаглавен „Заплащане на размера на митническото задължение“, членове 868—876а, които уреждат исканията по член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс. Член 873, първа алинея от този регламент е предвиждал:

„След консултации с група от експерти, съставена от представители на всички държави членки, заседаваща в рамките на Комитета за разглеждане на дадения въпрос, Комисията ще реши дали разглежданите обстоятелства са такива, че въпросните мита не трябва да бъдат заведени в счетоводните книги“.

- 26 Член 874 от споменатия регламент е гласял:

„Заинтересованата държава членка се уведомява за решението, упоменато в член 873, при първа възможност и при всички случаи в рамките на един месец от изтичането на срока, определен в този член.

Комисията уведомява държавите членки за взетите от нея решения, с цел митническите органи да бъдат подпомогнати при вземането на решения в ситуации, засягащи съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси“.

- 27 Член 875 от този регламент е предвиждал:

„Когато с решението, упоменато в член 873, се установява, че разглежданите обстоятелства са такива, че въпросните мита не трябва да се завеждат в счетоводните книги, Комисията може да определи условията, при които държавите членки имат право впоследствие да не извършват завеждане в книгите в случаи, засягащи съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси“.

- 28 Глава 3 от дял IV, свързан с възстановяването и опрощаването на вносни или износни мита, от част IV от Регламента за прилагане е била озаглавена „Специални разпоредби по прилагане на член 239 от [Митническия кодекс]“. Той е включвал раздел 2 относно вземаните от Комисията решения, в който раздел са попадали членове 905—909. Член 907 от него предвижда:

„След консултации с група от експерти, съставена от представители на всички държави членки, заседаваща в рамките на Комитета за разглеждане на дадения въпрос, Комисията ще реши дали разглежданата ситуация е такава, че да оправдае възстановяването или опрощаването“.

- 29 Член 908 от посочения регламент е предвиждал:

„1. Заинтересованата държава членка се уведомява за решението, упоменато в член 907, при първа възможност и при всички случаи в рамките на един месец от изтичането на срока, определен в този член.

Комисията уведомява държавите членки за взетите от нея решения, с цел митническите органи да бъдат подпомогнати при вземането на решения в ситуации, засягащи съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси.

2. Вземащият решение орган решава дали да одобри или да отхвърли молбата, която е получил на основание решението на Комисията, съобщено съгласно параграф 1.

3. Когато бъде установено с решението, упоменато в член 907, че разглежданите обстоятелства оправдават възстановяване или опрощаване, Комисията може да определи условията, при които държавите членки имат право да възстановяват или опрощават мита в случаи, включващи въпроси, които са съпоставими от фактическа и правна гледна точка“.

Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002

- 30 Член 73а от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1995/2006 на Съвета от 13 декември 2006 г. (ОВ L 390, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 7, стр. 137) (наричан по-нататък „Финансовият регламент“), гласи:

„Без да се засягат специалните разпоредбите и прилагането на решението на Съвета относно системата на собствените ресурси на Европейските общности, правата на Общностите към трети лица и правата на трети лица към Общностите се погасяват след изтичане на срок от пет години.

Началната датата за целите на изчисляването на срока и условията за прекъсването на срока се уреждат в правилата за прилагане“.

Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002

- 31 Член 85б от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 4, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 478/2007 на Комисията от 23 април 2007 г. (ОВ L 111, 2007 г., стр. 13) (наричан по-нататък „Регламентът за изпълнение“), озаглавен „Правила относно сроковете на давност“, предвижда в параграф 1, първа алинея:

„Срокът на давност за вземанията на Общностите от трети страни започва да тече след изтичане на крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие [...]“.

Правото на Обединеното кралство

- 32 Съгласно правото на Обединеното кралство Ангилата е британска отвъдморска територия, която представлява единно пространство с другите британски отвъдморски територии и Обединеното кралство, без обаче да е част от последното.
- 33 Ангилата разполага с конституция, която предвижда създаването на губернатор, изпълнителен съвет, събрание, комисия за обществени услуги и комисия за съдебни услуги.
- 34 В международноправно отношение британското правителство отговаря за външните отношения на британските отвъдморски територии като Ангилата. Освен това съгласно един конституционен принцип британският парламент има право да приема законодателни актове по отношение на тези територии.

Фактическа обстановка

- 35 През 1998 г. Ангила и Corbis Trading (Anguilla) Ltd (наричано по-нататък „Corbis“), дружество със седалище в Ангила, въвеждат режим на претоварване, в рамките на който вносите от трети страни алуминий се декларира пред митническите органи в Ангила, а впоследствие се превозва до Съюза.
- 36 През 1998 г. и 1999 г. властите на Ангила издават сертификати за износ EXP (наричани по-нататък „сертификати EXP“) за реекспорт в Съюза на доставки на алуминий с произход от трети страни, които са били предмет на операция по претоварване в Ангила.
- 37 Тъй като са изразени съмнения относно съответствието на установения в Ангила режим на претоварване с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ, през ноември 1998 г. Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (данъчна и митническа администрация на Обединеното кралство) извършва разследване, приключило с доклад, в който се констатира, че европейските предприятия, действащи като вносители на алуминий в Ангила, на първо време плащат мита в Ангила и получават сертификат EXP за този внос на алуминий, а след това им се предоставя „помощ за транспорт“. Съгласно констатациите в този доклад посочената „помощ за транспорт“ е била изплащана на тези предприятия от Corbis, на което властите на Ангила са възстановявали сумите, изплатени като такава помощ. Тъй като се счита, че въведеният в Ангила режим на претоварване е бил установен по същество с цел връщане на мита, в доклада се стига до заключението, че плащането на такава „помощ за транспорт“ трябва да се счита за частично възстановяване на платените в Ангила мита, което е в противоречие с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ.
- 38 Резултатите от разследването, проведено от данъчната и митническа администрация на Обединеното кралство, са предадени на отдела за координиране на борбата с измамите към Комисията (UCLAF).
- 39 На 18 февруари 1999 г. UCLAF публикува съобщение съгласно член 45 от Регламент (ЕО) № 515/97 на Съвета от 13 март 1997 година относно взаимопомощта между административните органи на държавите членки и сътрудничеството между последните и Комисията по гарантиране на правилното прилагане на законодателството в областта на митническите и земеделските въпроси (ОВ L 82, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 2, том 10, стр. 3) (наричано по-нататък „Съобщението относно взаимопомощта“). В това съобщение UCLAF посочва получената от данъчната и митническа администрация на Обединеното кралство информация относно въведения в Ангила режим на претоварване, както е обобщена в точка 37 от настоящото решение. Тъй като счита, че издадените при такива условия сертификати EXP са несъвместими с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ, UCLAF препоръчва на органите на държавите членки да отхвърлят всички сертификати EXP, издадени от властите на Ангила, и да вземат предпазни мерки, като поискат от вносителите да предоставят гаранция или да внесат депозит за митата, дължими при внос в Съюза.
- 40 На 28 май 2003 г. Европейската служба за борба с измамите (OLAF) изготвя съвместен доклад от мисия (наричан по-нататък „Докладът на OLAF от 2003 г.“), който се отнася до сертификатите EXP, издадени през 1998 г. и 1999 г. от властите на Ангила. В точка 4.2 от този доклад OLAF отбелязва, че през целия този период действащите митнически процедури в Ангила са останали непроменени и че предприятията, които са действали като вносители на алуминиевите доставки в Ангила, са били споменати в издадените от властите на Ангила сертификати EXP като износители на тези стоки. Съгласно констатациите в точка 4.2 от посочения доклад изплащаната на вносителите от Съюза „помощ за транспорт“ също е останала непроменена през посочения период, макар Corbis да е изменило съдържанието на адресираните до властите на Ангила фактури, в които плащаната от Corbis „помощ за транспорт“ вече не се споменава отделно. В точка 4.3 от Доклада на OLAF от 2003 г. се добавя, че икономическият стимул,

плащан под формата на такава помощ, е възлизал по принцип на 25 щатски долара (USD) за тон алуминий, внесен в Съюза през Ангилата, и в някои случаи е можел да надхвърли този размер. Освен това в същата точка 4.3 се посочват имената на дружествата, вносители в Съюза, които са получили плащания под формата на тази „помощ за транспорта“, както и общата сума на тези плащания.

- 41 С Решение REC 03/2004 (C/2004/5358) от 28 декември 2004 г. (наричано по-нататък „Решение REC 03/2004“) Комисията приема — що се отнася до конкретния случай на внос в Италия от италианско предприятие на 41 блока необработен нелегиран алуминий с произход от трети страни, който е извършен на 1 април 1999 г. и се обхваща от сертификат EXP, издаден от властите на Ангилата — че не трябва да се извършва последващо вземане под отчет на вносните сборове. В това решение Комисията отбелязва, че в рамките на разследването, проведено от Съюза и от някои държави членки относно режима на претоварване в Ангилата от 1998 г. насетне, е било установено, че икономическите оператори, които са пускали алуминий в свободно обращение в Ангилата, са могли да получат „помощ за транспорт“ в размер на 25 USD за тон от този метал, която се е изплащала въз основа на индивидуално решение, прието от властите на Ангилата. Що се отнася до съвместимостта с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ на сертификатите EXP, издадени в контекста на предоставянето на такава помощ, в точка 9 от споменатото решение Комисията посочва следното:

„След като разгледаха начина, по който разпоредбите на член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ са били приложени в Ангилата, службите на Комисията стигат до извода, че съществува връзка между плащането на митата и последващите плащания на помощта за транспорт, че въведеният на тази територия механизъм (събиране на митата, последвано от плащането на помощ за транспорт), не съответства на разпоредбите на посочения по-горе член 101, параграф 2 и че плащането на помощта за транспорт всъщност трябва да се тълкува като частично възстановяване на мита. Поради това стоките не могат да бъдат допуснати за внос в Общността без начисляване на мита“.

- 42 Освен това с REC 03/2004 Комисията приема, че властите на Ангилата са издали сертификати EXP, въпреки че са знаели или е трябвало да знаят, че въведеният от тях механизъм не е съответствал на тези разпоредби. В това отношение в точки 21 и 22 от посоченото решение се подчертава следното:

„(21) [С]ледва да се констатира, че в конкретния случай някои обстоятелства са от естество да докажат, че компетентните органи в Ангилата са знаели или най-малкото е трябвало да знаят, че стоките, за които те са издавали сертификати EXP, не отговарят на необходимите условия, за да могат да се ползват от благоприятното третиране при внос в Общността.

(22) Освен това следва да се отбележи, че износьт на алуминий към Европейския съюз с произход от Ангилата е нараснал значително през 1998 г. и 1999 г., като властите на Ангилата не са можели да не знаят, че това нарастване е свързано с предоставянето на споменатата по-горе помощ за транспорт, макар тази помощ да е била изплащана от местна администрация, различна от тази, на която е възложено събирането на митата при допускане за свободно обращение в Ангилата и издаването на сертификати EXP“.

- 43 В точки 24—28 от това решение Комисията все пак констатира, че грешката, допусната от властите на Ангилата, не е можело да бъде открита от добросъвестен оператор по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс, какъвто е бил случаят с разглежданото италианско предприятие вносител.

- 44 В съответствие с член 875 от Регламента за прилагане в точка 31 от посоченото решение Комисията уточнява условията, при които по силата на член 220, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс държавите членки могат да не извършат последващо вземане под отчет на вносните сборове в случаи, засягащи съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси:
- „Съпоставими с настоящия случай от фактическа и правна страна са исканията да не се извършва последващо вземане под отчет, подадени в законоустановения срок, отнасящи се до операции по внос в Общността от Ангилата, когато обстоятелствата, при които са извършени операциите по вноса, са съпоставими от фактическа и правна страна с обстоятелствата, които са довели до настоящия случай. Заинтересованите лица не трябва по никакъв начин да са участвали в превоза на стоките от страната на износа до влизането в митническата територия на Общността през Ангилата. Те трябва да са закупили стоките по силата на договор DDP (delivered duty paid). Те могат да извършват действия само като вносител на стоките в Общността или като представител на такъв вносител. На последно място, те не трябва да се считат за свързани с техния доставчик, с износителя в Ангилата, с лицата, участвали в превоза на стоките от страната на износ до Общността или с правителството на Ангилата. [...] Накрая, заинтересованите лица не може да са действали недобросъвестно, нито да са допуснали груба небрежност“.
- 45 В Решение REM 03/2004 [(2006) 2030] от 24 май 2006 г. (наричано по-нататък „Решение REM 03/2004“) Комисията се произнася относно режим на претоварване, въведен в Сен Пиер и Микелон за внос в Съюза на алуминий с произход от трети страни през тази ОСТ — режим, който е включвал и събирането на мита, последвано от плащането на „помощ за транспорт“ от 25 USD за тон от този метал на икономическите оператори, които пускат в свободно обращение алуминий в посочената ОСТ. Комисията приема и че такъв режим не е в съответствие с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ и че властите на същата ОСТ са знаели или е трябвало да знаят, че условията за издаване на сертификат EXP не са изпълнени. При тези условия Комисията стига до заключението, че следва да се пристъпи към опрощаване на вносните сборове по силата на член 239 от Митническият кодекс. Освен това Комисията потвърждава своята преценка на въведения в Ангилата режим на претоварване, като въз основа на член 908 от Регламента за прилагане уточнява, че държавите членки могат да възстановят или да опростят вносните сборове, „отнасящи се до операции по внос в [Съюза] от Сен Пиер и Микелон, Ангилата и Нидерландските Антили, когато обстоятелствата, при които са извършени операциите по вноса, са съпоставими от фактическа и правна страна с тези, които са довели до настоящия случай“.
- 46 През периода март 1999 г.—юни 2000 г. в Италия е извършен внос на алуминий с произход от трети страни, като са представени сертификати EXP, издадени от властите на Ангилата през 1999 г. През последната посочена година тези власти са издали дванадесет сертификата EXP.
- 47 През 2006 г. и 2007 г. италианските власти уведомяват Комисията, че са взели редица решения за опрощаване на вносните мита във връзка с вноса на алуминий от Ангилата въз основа на решения REC 03/2004 и REM 03/2004. По искане на Комисията италианските власти й предоставят допълнителна информация през 2010 г.
- 48 Като се основава на член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО, понастоящем член 4, параграф 3 ДЕС), с писмо от 8 юли 2010 г. Комисията иска от Обединеното кралство да компенсира загубата на собствени ресурси на Съюза, която според нея произтича от това, че властите в Ангилата са издали несъвместими с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ сертификати EXP, като са попречили на италианските власти да съберат мита за разглеждания внос. В това писмо Комисията уточнява, че всяко забавяне при компенсирането на тази загуба би довело до лихви за забава.

- 49 Посоченото писмо е последвано от обмен на кореспонденция между Комисията и Обединеното кралство.

Досъдебното производство

- 50 На 27 септември 2013 г. Комисията изпраща на Обединеното кралство официално уведомително писмо, с което иска от него да компенсира загубата на собствени ресурси, съответстваща на митата, които са били предмет на решенията за опрощаване, постановени от италианските власти въз основа на Решения REC 03/2004 и REM 03/2004.
- 51 С писмо от 21 ноември 2013 г. Обединеното кралство отговаря на това официално уведомително писмо, като отхвърля всякаква отговорност за извършените от Ангилата действия и оспорва наличието на каквото и да било нарушение на правото на Съюза.
- 52 На 17 октомври 2014 г. Комисията изпраща на Обединеното кралство мотивирано становище, на което тази държава членка отговаря, като поддържа позицията си.
- 53 Тъй като Обединеното кралство не извършва исканата компенсация, Комисията решава да предави настоящия иск.

По иска

Доводи на страните

- 54 Комисията поддържа, че по силата на принципа на лоялно сътрудничество, залегнал в член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО, понастоящем член 4, параграф 3 ДЕС), Обединеното кралство е длъжно да компенсира загубата на традиционни собствени ресурси вследствие на това, че според нея през 1999 г. властите на Ангилата са издали дванадесет сертификата ЕХР в нарушение на разпоредбите на Решението за ОСТ и по този начин са попречили на италианските органи да съберат митата, свързани с разглеждания внос. В това отношение тя уточнява, че целта на нейния иск е да се установи, че Обединеното кралство не е изпълнило споменатото задължение за компенсация, независимо от размера на тази загуба, който тя не иска от Съда да определи.
- 55 На първо място, Комисията счита, че в качеството си на държава членка Обединеното кралство трябва да поеме отговорността за приетите актове и допуснатата небрежност от страна на властите на Ангилата, противоречащи на Решението за ОСТ, като се имат предвид особените отношения с неговата ОСТ, която според Комисията не е независима държава и е неразделна част от Обединеното кралство.
- 56 Комисията добавя, че Обединеното кралство не може да се позовава на административната автономия на Ангилата, за да оправдае неспазването на своите задължения, произтичащи от принципа на лоялно сътрудничество. Впрочем Обединеното кралство запазвало необходимите правомощия, за да избегне възможността действията или бездействията на тази ОСТ да доведат до загуба на собствени ресурси за бюджета на Съюза. По-специално британският парламент разполагал с неограничено правомощие да приема законодателни актове по отношение на ОСТ на Обединеното кралство.
- 57 На второ място, Комисията напомня, че принципът на лоялно сътрудничество налага на държавите членки да вземат всички мерки, които могат да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза. В конкретния случай нередовното издаване на сертификати ЕХР от властите на Ангилата възпрепятствало събирането на митата и предоставянето им на бюджета

на Съюза като собствени ресурси. Като обаче се въздържало от компенсиране на тази загуба на собствени ресурси, Обединеното кралство възпрепятствало доброто функциониране на системата на собствените ресурси на Съюза, доколкото посочената загуба трябвало да се компенсира от всички държави членки чрез увеличаване на собствените ресурси, основано на брутният национален доход. Ето защо защитата на бюджета на Съюза изисквала Обединеното кралство да носи отговорност за нарушението на Решението за ОСТ от властите на Ангилата и да компенсира произтичащата от него загуба на ресурси.

- 58 На трето място, Комисията поддържа, че при липсата на компенсация за разглежданата загуба на собствени ресурси, Обединеното кралство е длъжно да плати лихви за забава върху сумата, съответстваща на тази загуба. Според Комисията задължението за плащане на такива лихви за забава не се основава на правната уредба на Съюза в областта на собствените ресурси, а е част от задължението за лоялно сътрудничество, като се има предвид неразривната връзка, която съществува между задължението да се констатират собствените ресурси на Съюза, задължението те да се впишат по сметката на Комисията в определените срокове и накрая — задължението да се платят лихви за забава.
- 59 Що се отнася до фактите в основата на неизпълнението, в което се упреква Обединеното кралство, като се основава на доклада на OLAF от 2003 г., Комисията изтъква, че през 1999 г. властите на Ангилата са издали дванадесет сертификата EXP, като същевременно са предоставили „помощ за транспорта“ на вносителите от Съюза. Доколкото съгласно решенията REC 03/2004 и REM 03/2004 предоставянето на такава помощ трябвало да се счита за частично възстановяване на мита от Ангилата, тези удостоверения били издадени в нарушение на член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ. Като се имат предвид съдържащите се в посочените сертификати данни, както и декларациите за внос, представени от италианските власти, същите тези сертификати EXP били използвани за внос на алуминий без начисляване на мита, и следователно довели до загуба на собствени ресурси на Съюза, която Обединеното кралство не било компенсирано.
- 60 Обединеното кралство, подкрепяно от Кралство Нидерландия, оспорва неизпълнението на задължения, в което е упреквано. На първо място, то изтъква, че нито Митническият кодекс, нито законодателството на Съюза относно собствените ресурси, нито дори Решението за ОСТ позволяват да се приеме, че Ангилата носи отговорност по отношение на Съюза за грешките, допуснати от нейните собствени органи при прилагането на това решение, и за произтичащата от това загуба на собствени средства. Поради това също не можело да се приеме, че Обединеното кралство носи отговорност за такива грешки единствено поради факта че е държавата членка, с която Ангилата е свързана.
- 61 Съгласно практиката на Съда, установена в становище 1/78 (Международно споразумение за естествения каучук) от 4 октомври 1979 г. (EU:C:1979:224, т. 62), следвало да се прави разграничение между отговорността на държавите членки по отношение на международните отношения на ОСТ и задълженията на тези държави в съответствие с правото на Съюза. В това отношение Обединеното кралство изтъква, че в съответствие с член 227, параграф 3 от Договора за ЕО (впоследствие член 299, параграф 3 ЕО, понастоящем член 355, параграф 2 ДФЕС), Ангилата се считала за отделен от тази държава членка субект, за който общите разпоредби на Договорите не се прилагали, без това да се споменава изрично. Тезата на Комисията обаче разширявала задълженията, съдържащи се в член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО, понастоящем член 4, параграф 3 ДЕС), спрямо действията и бездействията на ОСТ, без това да е изрично предвидено в правото на Съюза, и по-специално в Решението за ОСТ. При липсата на изрична разпоредба в този смисъл Обединеното кралство не можело да бъде задължено да предотвратява всяко нарушение на това решение от Ангилата и да отговаря за това пред Съюза.

- 62 Обединеното кралство счита, че предвид автономията, с която разполага Ангилата съгласно националното конституционно право, тезата, че то е отговорно за действията на властите на тази ОСТ, противоречи на член 4, параграф 2 ДЕС, както и на принципа на международното обичайно право, отразен в член 73 от Устава на Организацията на обединените нации. Всъщност по силата на националното конституционно право Ангилата не била част от Обединеното кралство, а образувала отделна от него конституционна единица, която разполага с широка автономия, по-специално в митническата и данъчната област. Доколкото Ангилата била организирана в съответствие със собствената си писмена конституция, правото да приема законодателни актове, с което разполага британският парламент по отношение на Ангилата, не му позволявало да се намесва в ежедневните дейности на властите на тази територия.
- 63 На второ място, според Обединеното кралство тезата, че било отговорно за действията на властите на Ангилата и че поради това е длъжно да компенсират загубите на собствени ресурси, произтичащи от нарушение на Решението за ОСТ от тези власти, не можела да се основава на член 5 от Договора за ЕО (впоследствие член 10 ЕО, понастоящем член 4, параграф 3 ДЕС). Всъщност никакъв елемент от текста на този член не предвиждал такава отговорност. Ето защо тази теза противоречала на принципа на правна сигурност, който се налагал с особена строгост, когато става въпрос за правна уредба, която може да породи финансови тежести.
- 64 Освен това, тъй като Решението за ОСТ предоставя на властите на ОСТ важна роля по въпросите за асоцииране, властите на Ангилата били оспорили тълкуването на посоченото решение, на което се позовава Комисията, и били поискали свикването на работна група, която да разгледа всеки проблем, поставян в отношенията между ОСТ и Съюза в съответствие с член 235 от Решението за ОСТ, както и прилагането на процедурата за партньорство, посочена в член 7, параграф 7 от приложение III към това решение. Според Обединеното кралство Комисията трябвало да приложи тези предвидени в Решението за ОСТ мерки за разглеждане на евентуални грешки, допуснати от властите на Ангилата.
- 65 Обединеното кралство добавя, че няма и задължение за плащане на лихви за забава при липсата на правно основание в това отношение. Член 11 от Регламент № 1552/89 бил неприложим в настоящото дело.
- 66 На последно място, що се отнася до фактите в основата на неизпълнението на задължения, в което се упреква, Обединеното кралство оспорва нередовността на сертификатите ЕХР, издадени през 1999 г., тъй като Комисията не била доказала, че тези сертификати са довели до предоставянето на „помощ за транспорт“. В това отношение то отбелязва, че от ноември 1998 г. във фактурите, изпратени от Corbis на властите на Ангилата, вече не се споменава каквато и да било „помощ за транспорт“, а се посочват „услуги, предоставени“ от това дружество. Освен това на 22 януари 1999 г. събранието на Ангилата приело резолюция, според която всеки продукт, който преминава през Ангилата към Съюза, трябва да бъде облаган с мито, равняващо се на приложимото за този продукт мито на Съюза. Във всички случаи Обединеното кралство счита, че такава „помощ за превоз“ не може да се счита за частично възстановяване на мита, несъвместимо с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ.
- 67 Според Обединеното кралство Комисията също така не е доказала, че евентуалното нередовно издаване на посочените сертификати ЕХР е довело до загуба на собствени ресурси. В това отношение, освен че оспорва факта, че тези удостоверения са били действително представени пред италианските органи, Обединеното кралство поставя под съмнение наличието на причинно-следствена връзка между евентуалното нередовно издаване на посочените сертификати и посочената загуба на собствени ресурси. Всъщност според него, ако италианските органи бяха приели предпазни мерки, препоръчани в Съобщението относно взаимопомощта, съответните оператори са щели евентуално да се откажат от внос на разглежданите стоки в Съюза. Освен това, ако не са били изпълнени изискванията за

поведението на тези оператори, както са уточнени в точка 31 от Решение REC 03/2004, италианските власти е трябвало да пристъпят към събиране на митата, така че Обединеното кралство не можело да носи отговорност в това отношение.

- 68 В допълнение според Обединеното кралство съдебната практика, установена в решение от 13 ноември 2014 г., *Nencini/Парламент* (C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 47 и 48), в настоящия случай не допуска констатацията, че Обединеното кралство не е спазило твърдяното задължение за компенсирание на сумата, евентуално увеличена с лихви, от загубата на собствени ресурси, произтичаща от нередовното издаване на сертификати EXP от властите на Ангилата. Всъщност Комисията е предявила настоящия иск седемнадесет години след разглеждания внос и повече от дванадесет години след публикуването на Решение REC 03/2004, и следователно след изтичането на разумния срок, който Комисията трябва да спазва съгласно тази съдебна практика.

Съображения на Съда

- 69 Като начало следва да се подчертае, че към момента на действията на властите на Ангилата, довели до предявяването на настоящия иск за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, принципът на лоялно сътрудничество е бил прогласен в член 5 от Договора за ЕО, а след това в член 10 ЕО, но към момента, когато Комисията е поискала от Великобритания да компенсира загубата на собствени ресурси, произтичаща според нея от това поведение, тези разпоредби са били заменени от член 4, параграф 3 ДЕС. Ето защо искът трябва да бъде разгледан през призмата именно на принципа на лоялно сътрудничество, прогласен в последната разпоредба.
- 70 Съгласно член 4, параграф 3, втора алинея ДЕС в качеството си на държава — членка на Съюза, Обединеното кралство е длъжно да вземе всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията му, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза.
- 71 За целта всички органи на тази държава членка имат задължението да гарантират в рамките на своите правомощия спазването на нормите на правото на Съюза, но все пак съгласно член 258 ДФЕС единствено посочената държава членка носи отговорност пред Съюза за изпълнението на произтичащите от това право задължения (вж. в този смисъл решения от 4 октомври 2012 г., *Бянков*, C-249/11, EU:C:2012:608, т. 64 и и цитираната съдебна практика, и от 13 май 2014 г., *Комисия/Испания*, C-184/11, EU:C:2014:316, т. 43 и и цитираната съдебна практика).
- 72 Както обаче е уточнила Комисията в писмената си реплика, настоящият иск за неизпълнение на задължения се основава не на допуснати от властите на Обединеното кралство грешки, а на отговорността на тази държава членка за загуба на собствени ресурси, резултат от нарушаването на разпоредбите на Решението за ОСТ, които уреждат издаването на сертификати EXP от властите на Ангилата.
- 73 Както следва от член 227, параграф 3 от Договора за ЕО във връзка с приложение IV към него (впоследствие член 299, параграф 3 ЕО и приложение II към Договора за ЕО, понастоящем член 355, параграф 2 ДФЕС и приложение II към Договора за функционирането на ЕС), Ангилата е била сред изброените в споменатото приложение ОСТ и поради това спрямо нея се е прилагал специалният режим на асоцииране, който е определен в част четвърта от Договора за ЕО, включваща членове 131—137 (впоследствие членове 182—188 ЕО, понастоящем членове 198—204 ДФЕС), като условията и процедурите за този режим са били установени с Решението за ОСТ, въз основа на член 136 от споменатия договор (впоследствие член 187 ЕО, понастоящем член 203 ДФЕС).

- 74 Във връзка с това е необходимо да се подчертае, че Съдът наистина е постановил, че общите разпоредби на Договора за ЕО, а именно тези, които не са предвидени в част четвърта от посочения договор, не се прилагат спрямо ОСТ без изрично препращане (решение от 5 юни 2014 г., X и ТВГ, С-24/12 и С-27/12, ЕУ:С:2014:1385, т. 45 и цитираната съдебна практика), но нарушението, в което е упреknато Обединеното кралство, не попада във визираната с тази съдебна практика хипотеза. Всъщност Комисията не твърди, че принципът на лоялно сътрудничество се прилага спрямо Ангилa, а поддържа, че по силата на този принцип Обединеното кралство е длъжно да отговаря за последиците от нередовно издаване на сертификати ЕХР от властите на Ангилa. Както обаче бе припомнено в точка 70 от настоящото решение, споменатият принцип важи за Обединеното кралство като държава — членка на Съюза.
- 75 С оглед на тези съображения следва да се провери, на първо място, дали Обединеното кралство — по силата на задължения, възложени му като държава членка с член 4, параграф 3 ДЕС — носи отговорност пред Съюза за евентуално издаване на сертификати ЕХР от властите на Ангилa в разрез с Решението за ОСТ, на второ място, дали по силата на тази разпоредба е длъжно да компенсира сумата, евентуално увеличена с лихви за забава, на произтичащата оттук евентуална загуба на собствени ресурси на Съюза, и на трето място, ако това е така, дали неизпълнението на задължения, в което е упреknато Обединеното кралство, е обосновано.

По отговорността на Обединеното кралство за евентуално нередовно издаване на сертификати ЕХР от властите на Ангилa

- 76 Комисията твърди, че именно поради специалните отношения, които свързват Ангилa с Обединеното кралство, тази държава членка е длъжна да носи отговорност пред Съюза за действията и бездействията на властите на Ангилa, когато същите са издали сертификати ЕХР в разрез с Решението за ОСТ.
- 77 Обединеното кралство е сред държавите членки, които съгласно член 131, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 182, първа алинея ЕО, понастоящем член 198, първа алинея ДФЕС) имат „специални отношения“ с ОСТ. Съгласно въпросната разпоредба прилагането спрямо тези страни и територии на определения в част четвърта на Договора за ЕО специален режим на асоцииране се основава, към момента на посоченото издаване, на споменатите специални отношения.
- 78 Характерно за тези специални отношения е, че ОСТ не са независими държави, а страни и територии, зависещи от такава държава, която по-специално осигурява международното им представителство (вж. в този смисъл Становища 1/78 (Международно споразумение за естествения каучук) от 4 октомври 1979 г., ЕУ:С:1979:224, т. 62 и 1/94 (Споразумения, приложени към Споразумението за СТО) от 15 ноември 1994 г., ЕУ:С:1994:384, т. 17).
- 79 Съгласно член 131 от Договора за ЕО (впоследствие член 182 ЕО, понастоящем член 198 ДФЕС) прилагането на определения в четвърта част от този договор специален режим на асоцииране, което цели да съдейства за икономическото, социалното и културното развитие на ОСТ, облагодетелства само страни и територии, които имат специални отношения със съответната държава членка, поискала спрямо тях да стане приложим специалният режим на асоцииране. Що се отнася по-специално до Ангилa, която е част от Обединеното кралство, тази територия е прибавена към списъка на ОСТ в приложение IV към Договора за ЕИО (впоследствие приложение II към Договора за ЕО, понастоящем приложение II към Договора за функционирането на ЕС) по силата на член 24, параграф 2 от Акта относно условията за присъединяване към Европейските общности на Кралство Дания, Ирландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и за промените в Договорите (ОВ L 73, 1972 г., стр. 14).

- 80 Ето защо термините, използвани по-специално в първо съображение, член 234 и член 235, параграф 2 от Решението за ОСТ, за да обозначат държавата членка, „с която е свързана“ дадена ОСТ, са израз на специалните отношения между тях съгласно член 131, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 182, първа алинея ЕО, понастоящем член 198, първа алинея ДФЕС). Това тълкуване се подкрепя от член 1 от Решението за ОСТ във връзка с точка 5 от приложение I към него, от която следва, че Ангилата е ОСТ „на“ [Обединеното кралство].
- 81 Освен това в рамките на споменатия специален режим на асоцииране продуктите с произход от Ангилата са се ползвали от привилегирован достъп до вътрешния пазар, без за тях да се начисляват мита, в съответствие с член 133, параграф 1 от Договора за ЕО (впоследствие член 184, параграф 1 ЕО, понастоящем член 200, параграф 1 ДФЕС), който достъп съгласно трето съображение от Решението за ОСТ последното разширява за някои продукти без произход от тази ОСТ. По силата на член 101, параграф 2 от това решение във връзка с член 108, параграф 1, второ тире, както и с приложение III към него, продуктите без произход от ОСТ, които са в свободно обращение в дадена ОСТ и се реекспортират в непроменено състояние в Общността, се приемат за внос в Общността, без да се начисляват мита и такси с равностоен ефект, ако в тази ОСТ са с платени мита и такси с равностоен ефект в същия или по-висок размер от митата, приложими в Съюза върху същите стоки с произход от трети страни, ползващи се от клаузата за най-облагодетелствана нация, не са били предмет на освобождаване или възстановяване на част или пълния размер на мита и такси с равностоен ефект и са придружени от сертификат ЕХР.
- 82 Издаването на сертификати ЕХР от властите на Ангилата обаче се е уреждало от правото на Съюза. Всъщност съгласно член 2, параграфи 1 и 6 от приложение III към Решението за ОСТ, което се е прилагало спрямо териториите на ОСТ по силата на член 237 от същото решение, тези сертификати, които доказват спазването на разпоредбите на член 101, параграф 2 от това решение, е трябвало да се издават от властите на ОСТ. Ето защо при издаването на такива сертификати тези власти са били длъжни да спазват изискванията, съдържащи се в посочения член 101, параграф 2.
- 83 В допълнение, предвидените с Решението за ОСТ процедури за уреждане на спорове или проблеми, които могат да възникнат в този контекст, отразяват основополагащото значение, което специалните отношения по смисъла на член 131, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 182, първа алинея ЕО, понастоящем член 198, първа алинея ДФЕС) между съответната ОСТ и държавата членка, с която тя е била свързана, са имали за определения в част четвърта от Договора за ЕО режим на асоцииране.
- 84 В тази насока следва да се отчете по-специално член 7, параграф 7 от приложение III към Решението за ОСТ, съгласно който споровете относно правомерността на сертификати ЕХР, които не могат да се разрешат между митническите власти на държавата на внос и тези на ОСТ на износ, трябва да се уредят на равнище Комитет за митническо законодателство, в рамките на процедура, в която по-специално участва представител на държавата членка, с която е била свързана ОСТ на износ, но не участват компетентните местни власти на тази ОСТ.
- 85 Освен това, що се отнася до евентуалното разрешаване на проблеми, които могат да възникнат във връзка с нередовното издаване на сертификати ЕХР в рамките на партньорството, посочено в членове 234 и 235 от Решението за ОСТ, се налага изводът, че това партньорство не е можело да се основава на двустранен диалог между съответната ОСТ и Комисията, а е налагало тристранно съгласуване, в което наред с Комисията е трябвало да участват и държавата членка, с която е била свързана ОСТ, и компетентните местни власти на ОСТ. Съгласно член 10, първа алинея от Решението за ОСТ участието в това тристранно съгласуване на държавата членка, с която е била свързана ОСТ, се изисквало, за да се гарантира зачитането на „правомощията на съответните централни власти на засегнатите държави членки“.

- 86 При това положение съществуването на специални отношения по смисъла на член 131, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 182, първа алинея ЕО, понастоящем член 198, първа алинея ДФЕС) между Обединеното кралство и Ангилата може да породи конкретна отговорност за тази държава членка пред Съюза, когато властите на тази ОСТ издават сертификати ЕХР в разрез с посоченото решение.
- 87 Обединеното кралство обаче оспорва наличието на такава отговорност. Първо, то поддържа, че трябва да се прави разграничение между Ангилата и Обединеното кралство като държава членка в съответствие със съдебната практика, установена със становище 1/78 (Международно споразумение за естествения каучук) от 4 октомври 1979 г. (EU:C:1979:224, т. 62). Второ, според Обединеното кралство системата за административно сътрудничество, създадена с Решението за ОСТ, правела възможно адресирането направо до властите на дадена ОСТ, така че Комисията не можела да търси отговорност от него за действията на тези власти на основание член 4, параграф 3 ДЕС. Трето, признаването на такава отговорност щяло да накърни конституционната автономия на Ангилата в нарушение на член 4, параграф 2 ДЕС и на член 73 от Устава на Организацията на обединените нации.
- 88 По отношение на първия довод Съдът наистина по същество е постановил в точка 62 от цитираното в предходната точка становище, че когато държава членка сключва международно споразумение като международен представител на ОСТ, свързана с тази държава, тя не действа в качеството на държава членка. Тази констатация, въз основа на която Съдът е заключил, че подобно представителство е ирелевантно за „отграничаването на сферите на компетентност вътре в Общността“, обаче няма значение, когато се преценява отговорността на дадена държава членка в контекста на издаването на сертификати ЕХР от властите на ОСТ, свързана с тази държава членка, в разрез с Решението за ОСТ, което издаване се урежда от нормите на правото на Съюза, приложими на територията на ОСТ.
- 89 Що се отнася до втория довод на Обединеното кралство, изведен от установената с Решението за ОСТ система за административно сътрудничество, наистина съгласно член 7, параграф 6 от приложение III към това решение властите на съответната ОСТ е следвало по-специално да извършат необходимите разследвания, когато посочената в член 7, параграф 1 от това приложение процедура за проверка или всяка друга налична информация, изглежда, показва, че разпоредбите на това приложение са били нарушени. От една страна обаче, същият параграф 6 предлага, че Комисията „може да участва“ в разследванията, които целят да разкрият и предотвратят нарушенията на разпоредбите, уреждащи издаването на сертификати ЕХР, без да ѝ възлагат задължение в тази насока. От друга страна, член 7, параграф 7 от посоченото приложение действително е предвиждал, че за споровете, възникнали във връзка с такива разследвания или повдигащи въпрос относно тълкуването, „[е предвидена]“ процедура за уреждане на споровете, но от самата формулировка на последната разпоредба следва, че тя визира единствено споровете, възникващи между държавата на внос и ОСТ на износ, и следователно не възлага задължение на Комисията.
- 90 Освен това, обратно на поддържаното от Обединеното кралство, разпоредбите относно съгласуването, наречено „партньорство“, допускат и възможността от държава членка да бъде търсена отговорност съгласно член 4, параграф 3 ДЕС за нередовно издаване на сертификати ЕХР от властите на нейните ОСТ. Всъщност съгласно самия текст на член 234 от Решението за ОСТ действията на Съюза е трябвало да се основават само „доколкото е възможно“ на това съгласуване между Комисията, държавата членка, с която е била свързана ОСТ, и компетентните местни власти на същата ОСТ. Освен това съгласно член 235, параграф 2 от въпросното решение по молба по-специално на съответните ОСТ „могат да се създадат“ работни групи за асоцииране, за да разгледат всякакъв проблем, който се поставя между ОСТ и Съюза. Ето защо в настоящия случай тази процедура по партньорство действително не е била приложена, но същевременно формулировката на тези разпоредби показва, че те определят това прилагане за факултативно.

- 91 Третият довод, изведен от конституционната автономия на Ангилата, също не може да бъде уважен, защото Обединеното кралство не посочва как отговорността на държава членка за действията на нейните ОСТ, която не засяга възложените на тези ОСТ функции с Решението за ОСТ, би могла да накърни тяхната автономия.
- 92 Следва да се обсъди още въпросът за какви видове грешки, допуснати от ОСТ в контекста на издаването на сертификати EXP, трябва да бъде търсена отговорност от държавата членка, с която тя е свързана.
- 93 В тази насока от залегналия в член 4, параграф 3 ДЕС принцип на лоялно сътрудничество следва, че държавите членки са длъжни да вземат всички мерки, годни да гарантират обхвата и ефективността на правото на Съюза (вж. в този смисъл решенията от 7 октомври 2010 г., *Stils Met*, C-382/09, EU:C:2010:596, т. 44 и от 5 декември 2017 г., *Германия/Съвет*, C-600/14, EU:C:2017:935, т. 94).
- 94 Предвид обстоятелството, че митническият режим, от който са се ползвали продуктите без произход от ОСТ при условията по член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ във връзка с член 108, параграф 1, второ тире и с приложение III към него, е преференциален и представлява дерогация, в настоящия случай припомненото в предходната точка задължение е особено обвързващо. Ето защо по силата на член 4, параграф 3 ДЕС всяка грешка, извършена от властите на тази ОСТ при издаването на сертификати EXP, попада в обхвата на отговорността пред Съюза, носена от държавата членка, с която е свързана тази ОСТ. Ето защо трябва да се отхвърли доводът на Обединеното кралство, че по същество то не може да се счита за отговорно за евентуално нередовно издаване на сертификати EXP от властите на Ангилата, тъй като посоченото издаване е извършено преди изясняването с Решение REC 03/2004 на обхвата на изискванията по член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ.
- 95 С оглед на всички тези съображения следва да се заключи, че по силата на задълженията, възложени му като държава членка съгласно член 131, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 182, първа алинея ЕО, понастоящем член 198, първа алинея ДФЕС) и член 4, параграф 3 ДЕС, Обединеното кралство носи отговорност пред Съюза за евентуално издаване на сертификати EXP от властите на Ангилата в разрез с Решението за ОСТ (вж. по аналогия днешното решение Комисия/Кралство Нидерландия (Отговорност за действията на ОСТ), C-395/17, т. 97).

По задължението на основание член 4, параграф 3 ДЕС да се компенсира евентуална загуба на собствени ресурси

- 96 Видно от постоянната съдебна практика, съгласно принципа на лоялно сътрудничество държавите членки са длъжни да отстранят незаконосъобразните последици от нарушението на правото на Съюза. Следователно властите на държавите членки са длъжни в пределите на правомощията си да вземат всички необходими мерки, за да поправят нарушението на това право (вж. в този смисъл решенията от 21 юни 2007 г., *Jonkman и др.*, C-231/06—C-233/06, EU:C:2007:373, т. 37 и 38, от 26 юли 2017 г., *Comune di Corridonia и др.*, C-196/16 и C-197/16, EU:C:2017:589, т. 35 и цитираната съдебна практика, и от 27 юни 2019 г., *Belgisch Syndicaat van Chiropraxie и др.*, C-597/17, EU:C:2019:544, т. 54).
- 97 Тъй като издаването на сертификат EXP в разрез с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ е пречка, при условията по член 220, параграф 2, буква б) и по член 239 от Митническият кодекс, властите на държавата членка на внос да съберат митата, които е щяло да се наложи да съберат при липсата на такъв сертификат EXP, произтичащата оттук загуба на традиционни собствени ресурси на Съюза е незаконосъобразна последица от нарушение на правото на Съюза. Всъщност съгласно практиката на Съда такава загуба трябва да бъде компенсирана или с друг собствен

ресурс, или с адаптиране на разходите (вж. по аналогия решения от 15 ноември 2005 г., Комисия/Дания, С-392/02, ЕУ:С:2005:683, т. 54 и от 5 октомври 2006 г., Комисия/Германия, С-105/02, ЕУ:С:2006:637, т. 88).

- 98 Следователно държавата членка, която носи отговорност пред Съюза за нередовното издаване на такъв сертификат, е длъжна в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество да вземе всички необходими мерки, за да поправи това нарушение на правото на Съюза, и по-специално трябва да компенсира произтичащата отгук загуба на собствени ресурси (вж. по аналогия днешното решение Комисия/Кралство Нидерландия (Отговорност за действията на ОСТ), С-395/17, т. 100).
- 99 Що се отнася по-специално до въпроса дали размерът на такава загуба на собствени ресурси трябва евентуално да бъде увеличен с лихви за забава, е достатъчно да се отбележи, че компенсирането само на размера на митата, които не са могли да бъдат събрани, не стига, за да се отстранят незаконосъобразните последици от нередовно издаване на сертификати ЕХР.
- 100 Това тълкуване не би могло да се постави под въпрос с довода, изведен от принципа на правна сигурност и изложен от Обединеното кралство, че няма как да е налице подобно задължение за компенсиране, когато в правото на Съюза липсва съответна изрична разпоредба. Всъщност задължението да се компенсира загубата на собствени ресурси, която следва от нередовно издаване на сертификати ЕХР, е просто особен израз на произтичащото от принципа на лоялно сътрудничество задължение, което предвижда, че държавите членки са длъжни да вземат всички необходими мерки, за да поправят нарушението на правото на Съюза и да отстранят незаконосъобразните му последици. Както личи от припомнената в точка 96 от настоящото решение постоянна съдебна практика, последното задължение обхваща всички незаконосъобразни последици от нарушението на това право, и в частност финансовите, като разглежданите в настоящия случай.
- 101 Лихвите за забава обаче започват да текат едва от датата на изпратеното до съответната държава членка искане да бъде компенсирана загубата на собствени ресурси.
- 102 С оглед на изложените дотук съображения следва да се заключи, че държавата членка, която носи отговорност пред Съюза за нередовно издаване от свързана с нея ОСТ на сертификати ЕХР, е длъжна съгласно принципа на лоялно сътрудничество да компенсира евентуална загуба на собствени ресурси, евентуално увеличена с лихви за забава.

По твърдяното неизпълнение на задължения

- 103 Комисията поддържа, че през 1999 г. властите на Ангилса са издали дванадесет сертификата ЕХР в разрез с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ, че това нередовно издаване е причинило на Съюза загуба на собствени ресурси и че Обединеното кралство не е изпълнило задължението си да компенсира тази загуба.
- 104 Що се отнася, на първо място, до твърдяната нередовност на разглежданите сертификати ЕХР, Комисията твърди, че Решения REC 03/2004 и REM 03/2004, както и докладът на OLAF от 2003 г. са достатъчни, за да се докаже такава нередност. За сметка на това според Обединеното кралство за целите на настоящия иск за неизпълнение на задължения Комисията трябва да докаже нередовността на всеки от тези сертификати.
- 105 В това отношение, що се отнася до решения REC 03/2004 и REM 03/2004, следва да се припомни, че съгласно член 875 и член 908, параграф 3 от Регламента за прилагане, когато по силата на членове 873 и 907 от този регламент Комисията приеме решение, с което се установява, че разгледаното положение позволява да не се извършва последващо вземане под отчет на

въпросните мита, тя може да уточни условията, при които държавите членки могат да вземат аналогично решение в случаи, които засягат съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси (вж. в този смисъл решение от 26 октомври 2017 г., Aqua Pro, C-407/16, EU:C:2017:817, т. 68).

- 106 Решения REC 03/2004 и REM 03/2004 представляват решения, съдържащи такива констатации. В тези решения Комисията констатира, че през разглежданите периоди властите на Ангилата и на Сен Пиер и Микелон са одобрили плащането на „помощ за транспорт“ в размер на 25 USD за тон алуминий на икономическите оператори, които първоначално са пуснали в свободно обращение алуминий в тези ОСТ и след това са реекспортирали тази стока към Съюза. Комисията счита, че при тези обстоятелства плащането на такава помощ има връзка с по-ранното плащане на митата и представлява частично възстановяване на тези мита, което означава, че сертификатите EXP, издадени от посочените органи, противоречат на член 101, параграф 2, второ тире от Решението за ОСТ. В съответствие със съдържащите се в посочените решения преценки се приема, че наличието на „помощ за транспорт“ с тези характеристики е от решаващо значение, за да се стигне до извода, че тази разпоредба е била нарушена.
- 107 Съгласно съдебната практика обаче фактическите и правните преценки, съдържащи се в дадено решение като решения REC 03/2004 и REM 03/2004, са обвързващи за всички органи на държавата членка — адресат на решението, а при уточнените от Комисията условия — за органите на другите държави членки в случаи, които засягат съпоставими от фактическа и правна гледна точка въпроси (вж. в този смисъл решения от 20 ноември 2008 г., Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, т. 64 и цитираната съдебна практика, и от 26 октомври 2017 г., Aqua Pro, C-407/16, EU:C:2017:817, т. 69).
- 108 Освен това следва да се припомни, че доколкото доклад на OLAF съдържа релевантни данни, що се отнася по-специално до действията на митническите органи на ОСТ на износа, този доклад може да бъде взет предвид, за да се определи дали даден случай засяга фактически и правни въпроси, съпоставими с тези в случая, който е бил предмет на решение на Комисията, взето на основание членове 873 и 907 от Регламента за прилагане (вж. в този смисъл решение от 26 октомври 2017 г., Aqua Pro, C-407/16, EU:C:2017:817, т. 55 и 70).
- 109 В настоящия случай следва да се изтъкне, че Решение REC 03/2004 и докладът на OLAF от 2003 г. се отнасят до митническите практики на една и съща ОСТ, а именно Ангилата. Освен това в точка 4.2 от този доклад се констатира, че действащите в Ангилата митнически процедури и — въпреки промяната на данните във фактурите, изпратени от Corbis на властите на тази ОСТ — предоставянето на икономически стимул на вносителите от Съюза под формата на „помощ за транспорта“, са останали непроменени през 1998 г. и 1999 г. Освен това всички разглеждани сертификати EXP са били издадени през 1999 г. от властите в Ангилата на предприятия, които в точка 4.3 от споменатия доклад се посочват като получатели на тази помощ.
- 110 Ето защо съдържащите се в доклада на OLAF от 2003 г. констатации позволяват да се докаже, че властите в Ангилата са издали разглежданите сертификати EXP, като същевременно са предоставили такава „помощ за транспорт“. Следователно, като се основава на този доклад, в рамките на настоящия иск Комисията подробно е изложила, че тези сертификати са били издадени в положение, засягащо въпроси, които са съпоставими от фактическа и правна гледна точка с тези в положението, което е било предмет на Решение REC 03/2004.
- 111 Макар в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения, образувано по член 258 ДФЕС, Комисията да е длъжна да докаже наличието на твърдяното неизпълнение, като представи пред Съда всички необходими доказателства, въз основа на които последният да провери дали е налице неизпълнение на задължения, без тя да може да се основава на каквато и да било презумпция, когато Комисията е представила достатъчно доказателства, от

- които е видно, че разпоредбите на правото на Съюза не са правилно приложени на практика на територията на държавата членка ответник, последната е длъжна да оспори подробно и по същество така представените доказателства и произтичащите от тях последици (вж. в този смисъл решение от 28 януари 2016 г., Комисия/Португалия, C-398/14, EU:C:2016:61, т. 47 и 48 и цитираната съдебна практика).
- 112 Тази съдебна практика може да се приложи към положение като това, с което се характеризира настоящото дело, както следва от извода, направен в точка 95 от настоящото решение. Ето защо, след като, както следва от точка 110 от настоящото решение, Комисията е изложила подробно, като се е основала на доклада на OLAF от 2003 г., че разглежданите сертификати EXP са били издадени в положение, засягащо въпроси, които са съпоставими от фактическа и правна гледна точка с тези в положението, което е било предмет на Решение REC 03/2004, Комисията не е била длъжна за тази цел да представи специално доказателство за всеки от тези сертификати. Напротив, при тези условия Обединеното кралство е трябвало да оспори подробно и по същество съдържащите се в този доклад констатации.
- 113 Налага се обаче изводът, че в настоящия случай Обединеното кралство не е спазило това изискване. Всъщност, излагайки само общи твърдения като посочените в точка 66 от настоящото решение, то не е посочило нито едно конкретно обстоятелство, което да може да постави под въпрос констатацията, направена по-специално в Решение REC 03/2004, че помощта за превоз, която съгласно констатациите в доклада на OLAF от 2003 г. е била предоставена при издаването на разглежданите сертификати EXP, трябва да се счита за частично възстановяване на мита.
- 114 При тези условия е надлежно доказано, че разглежданите сертификати EXP са били издадени от властите в Англия в разрез с член 101, параграф 2 от Решението за ОСТ.
- 115 На второ място, за да докаже, че нередовното издаване на разглежданите сертификати EXP е довело до загуба на собствени ресурси, освен тези сертификати Комисията е представила в хода на устните състезания по-специално и декларациите за внос, които са ѝ били предадени от италианските власти. Обединеното кралство оспорва, че тези документи могат да докажат действителното наличие на посочената от Комисията загуба на собствени ресурси.
- 116 В това отношение между страните няма спор, че вносът на алуминий, предмет на Решение REC 03/2004, е бил извършен, като на италианските власти са представени разглежданите сертификати EXP. Освен това съдържащите се в тези сертификати и декларации за внос данни показват, че освен в два случая всички сертификати са били представени на италианските власти за целите на внос на алуминий в Съюза без начисляване на мита. Всъщност идентичното описание на разглежданата стока и на произхода ѝ, идентичността на използвания кораб и на предприятието, действащо като вносител в Съюза, и по-специално обстоятелството, че в тези декларации за внос се посочва референтният номер на споменатите сертификати EXP, доказват, че същите действително са били представени на тези власти.
- 117 Ето защо, като се основава на разглежданите сертификати EXP и на декларациите за внос, Комисията е доказала, че с изключение на два случая всички тези сертификати EXP са били представени на италианските власти.
- 118 Макар в отговор на въпрос на Съда Комисията да признава, че приложените към нейната искова молба документи не обхващат всички случаи на внос на алуминий, на които се позовава за целите на своя иск за установяване на неизпълнение на задължения, е важно да се отбележи, че исквата молба на Комисията не съдържа уточнено по размер искане. Освен това в хода на съдебното заседание тя подчертава, че целта на нейния иск е да се установи, че Обединеното

кралство не е изпълнило задължението си за лоялно сътрудничество, като по принцип е отказало всякаква компенсация на загубата на собствени ресурси, произтичаща от нередовното издаване на разглежданите сертификати ЕХР, независимо от размера на тази загуба.

- 119 След като е безспорно, че Обединеното кралство не е направило никаква компенсация от такова естество, за целите на настоящото производство не следва да се установяват всички случаи на внос на алуминий в Съюза при представяне на разглежданите сертификати ЕХР, нито размерът на произтичащата от това загуба на собствени ресурси.
- 120 Що се отнася до въпроса дали издаването на разглежданите сертификати ЕХР е довело по безспорен начин до загуба на собствени ресурси, следва да се отбележи, че тези нередовно издадени сертификати ЕХР са накарали италианските власти да допуснат до внос в Съюза алуминия с произход от Ангилла без начисляване на мита и да постановят решения за опрощаване и възстановяване на митата.
- 121 Обединеното кралство оспорва наличието на причинно-следствена връзка между нередовното издаване на разглежданите сертификати ЕХР и тази загуба на собствени ресурси. По същество то поддържа, че италианските власти са могли да избегнат тази загуба, ако, от една страна, бяха следвали препоръките в Съобщението относно взаимопомощта, и от друга страна, бяха установили, че не са били изпълнени изискванията относно поведението на засегнатите оператори, както са уточнени в точка 31 от Решение REC 03/2004.
- 122 Наличието на тази причинно-следствена връзка обаче не може да се постави под въпрос само от изтъкнатото от Обединеното кралство обстоятелство, че съответните оператори евентуално са щели да се откажат от вноса на разглежданите стоки в Съюза, ако италианските власти бяха следвали препоръките в Съобщението относно взаимопомощта. Също така твърдението на Обединеното кралство, че италианските власти е трябвало да пристъпят към събиране на митата, ако бяха констатирали, че съответните оператори не отговарят на посочените в точка 31 от Решение REC 03/2004 изисквания, се отнася до хипотеза, различна от разглежданата в настоящото дело, в която — както бе посочено по същество в точка 47 от настоящото решение — тези власти са пристъпили към опрощаването или възстановяването на митата въз основа на това решение.
- 123 Освен това Обединеното кралство изтъква, че принципите на правна сигурност и на добра администрация в случая не допускат възможността да се установи неизпълнение на задължението за компенсиране на тази загуба, тъй като Комисията не е поискала такова обезщетение в разумен срок в съответствие със съдебната практика, установена с решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент (C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 48).
- 124 В това отношение следва да се припомни, че цитираната в предходната точка съдебна практика се отнася до член 85б от Регламента за прилагане, в който крайният срок, съобщен на длъжника в дебитното известие, се определя като начален момент на петгодишния давностен срок по член 73а от Финансовия регламент.
- 125 В цитираното решение Съдът действително е постановил, че след като в приложимите текстове не се казва нищо, принципът на правна сигурност изисква съответната институция да извърши това съобщаване в разумен срок, като същевременно е уточнил, че срокът за съобщаване на дебитно известие не е разумен, когато това съобщаване се извърши след петгодишен период, считано от момента, в който институцията нормално е била в състояние да предяви вземането си (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 48 и 49).

- 126 Без да е необходимо да се проверява дали член 73а от Финансовия регламент и член 85б от Регламента за прилагане са приложими към задължението за компенсирани на загуба на собствени ресурси на основание член 4, параграф 3 ДЕС като разглежданата в настоящия случай, се налага изводът, че във всички случаи Комисията не е превишила петгодишния срок, след изтичането на който срокът за съобщаване на дебитно известие трябва да се счита за неразумен съгласно съдебната практика, установена с цитираното в предходната точка решение. Всъщност, доколкото, както следва от член 875 и от член 908, параграф 3 от Регламента за прилагане, италианските власти следва да прилагат решения REC 03/2004 и REM 03/2004 и да се произнасят по възстановяването или опрощаването на митата във връзка с внос на алуминий от Ангилата, Комисията не е била в състояние да поиска от Обединеното кралство да компенсира произтичащата от това загуба на собствени ресурси, преди италианските власти да я информират за взетите от тях решения. Страните обаче не спорят, че италианските власти са предоставили тази информация на Комисията, както бе посочено в точка 47 от настоящото решение, едва през 2006 г. и 2007 г. Поради това следва да се приеме, че Комисията е спазила посочения срок, като е поискала от Обединеното кралство да направи това компенсирани през 2010 г.
- 127 Ето защо трябва да се приеме, че като не е компенсирало загубата на собствени ресурси, произтичаща от нередовното от гледна точка на Решението за ОСТ издаване на сертификати ЕХР от властите на Ангилата по отношение на внос на алуминий от Ангилата през периода 1999—2000 г., Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по член 4, параграф 3 ДЕС.

По съдебните разноски

- 128 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждането на Обединеното кралство и последното е загубило делото, то следва да се осъди да заплати съдебните разноски.
- 129 На основание член 140, параграф 1 от същия процедурен правилник, съгласно който встъпилите по делото държави членки понасят направените от тях съдебни разноски, Кралство Нидерландия понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Като не е компенсирало загубата на собствени ресурси, произтичаща от нередовното от гледна точка на Решение 91/482/ЕИО на Съвета от 25 юли 1991 година за асоцииране на отвъдморските страни и територии към Европейската икономическа общност издаване на сертификати за износ ЕХР от властите на Ангилата по отношение на внос на алуминий от Ангилата през периода 1999—2000 г., Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задълженията си по член 4, параграф 3 ДЕС.**
- 2) Осъжда Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия да заплати съдебните разноски.**
- 3) Кралство Нидерландия понася направените от него съдебни разноски.**

Подписи